

Braden viser vej

Haley Yancey

(Baseret på en virkelig hændelse)

»Vær et forbillede for de troende«
(1 Tim 4:12).

Braden og far bar tunge spande med alligatorpiller over til fodringsbroen. Det øverste af alligatorernes hoveder kom op til overfladen og gled hen mod dem. Da Braden og far nåede hen til fodringsstedet, havde nogle af alligatorerne åbnet deres mund.

Men Braden var ikke bange. At arbejde på alligatorfarmen med far var det *bedste*, han kunne forestille sig.

»Madtid!« sagde Braden. Han samlede en skovlfuld piller op og smed dem ned i vandet.

Livet på alligatorfarmen var fantastisk. Men der manglede en ting.

Haps. Haps. Plask.

Nogle af alligatorerne fangede pillerne i luften. Andre snappede efter dem, når de ramte vandet. Braden og far blev ved med at kaste maden, indtil deres spande var tomme.

»Tak, fordi du hjælper mig,« sagde far. »Lad os gå. Missionærerne kommer snart.«

Braden og hans familie var begyndt at tale med missionærerne for nogle få måneder siden. Han kunne godt lide missionærerne! Og han kunne godt lide at lære om Kirken. Far var medlem af Kirken, men havde ikke gået meget i kirke. Mor og Braden var aldrig blevet døbt.

»Sidste uge satte I jer et mål om at læse Mosija 18,« sagde søster Cox den aften. »Hvordan gik det?«

Mor og far kiggede på hinanden og var stille et øjeblik. »Vi har haft travlt i ugens løb,« sagde mor.

»Jeg har læst det!« sagde Braden.

»Godt gjort!« sagde søster Blood, mens hun lænede sig frem for at give en high five. »Hvordan havde du det, efter at have læst det?«

Braden smilede bredt. »Virkeligt godt. Og jeg bad til, at jeg ville blive døbt. Det vil jeg virkelig gerne.«

»Det er fantastisk! Jeg ved, at det gør vor himmelske Fader meget glad,« sagde søster Cox. Hun vendte sig mod Bradens mor. »Hvordan har du det med det?«

»Jeg er stadig ikke sikker. Jeg tror, at jeg behøver lidt mere tid,« sagde mor.

Braden følte sig lidt trist under resten af mødet. Han ønskede, at begge hans forældre skulle være medlemmer af Kirken. Han ville også gerne være medlem af Kirken!

Da missionærerne var gået, fortalte han sine forældre, at han mente det, som han havde sagt tidligere. »Jeg vil virkelig gerne døbes. Og ...« Braden tog en dyb indånding. »Jeg vil virkelig gerne, at far døber mig.«

Efter lidt tid talte far. »Det vil jeg også rigtig gerne.« Mor var stille. »Lad os bede om det.«

Braden knælede ned sammen med sin familie og spurgte vor himmelske Fader, om han og mor kunne blive døbt. Han følte sig varm og elsket.

I ugerne efter læste Braden skrifterne og bad hver dag. Til at begynde med var han altid den, der spurgte

sine forældre, om de ville bede og læse sammen med ham. Men der gik ikke lang tid, før det var dem, som spurgte ham. Når han og far fodrede alligatorerne, snakkede de om skrifterne eller det, de havde lært i kirken. Han og mor talte om missionærernes lektioner. Hver dag virkede mor og far en smule gladere.

En dag under missionærernes undervisning sagde mor de ord,

som Braden havde ventet på: »Jeg vil gerne døbes.«

I ugerne efter var Braden overlykkelig.

Endelig oprandt dagen, hvor mor og Braden skulle døbes. Da Braden kom op fra vandet, følte han vor himmelske Faders kærlighed for ham og sin familie. Han gav far et stort kram.

Far holdt Braden tæt ind til sig og hviskede: »Tak, fordi du er et godt forbillede og hjælper os. Jeg elsker dig.« ●

Denne historie fandt sted i Louisiana i USA. Forfatteren bor i Californien i USA.

Se Kom og følg mig til Lære og Pagter 30-36.

ILLUSTRATIONER: C.B. CANGA